

PRO PATRIA SAU NOSTALGIA UNEI STĂRI DE SPIRIT

Călin HENTEA,
un fost redactor PRO PATRIA fericit,
actualmente colonel dr.

Am intrat în redacția PRO PATRIA în octombrie 1995, cu puțin timp înainte ca PRO TV-ul să revoluționeze televiziunea din România cu sistemul său, transmisiunile în direct și un limbaj eliberat de orice prejudecăți și prețiozități. Am fost mutat din PRO PATRIA în octombrie 1999, din cauza lipsei mele de tact managerial cu care atacasem impostura. Acești patru ani petrecuți în redacția PRO PATRIA au fost cu siguranță cei mai minunați ani profesionali ai mei.

Nu știu cât a fost cu adevărat de influentă în arena mediatică emisiunea PRO PATRIA la mijlocul anilor '90: probabil că însemna mai puțin decât ne plăcea nouă, redactorilor, să credem atunci, și mai mult decât ar părea astăzi. Cert este că, la mijlocul anilor '90, emisiunea despre armată și militari era plasată în segmentul de prime-time al canalului 1 al TVR, vinerea de la 18.00 la 19.00, în condițiile în care televiziunile private comerciale gen PRO TV, ANTENA 1, PRIMA nu aveau nici pe departe amploarea și audiența din prezent, iar Realitatea TV sau N24 nici nu existau.

PRO PATRIA era o emisiune de nișă, în care se vorbea sincer, iar această sinceritate asumată făcea ca fiecare dintre redactorii de atunci – Celina Petrescu, Carmen Crețu, George Mihalcea, Laurențiu Sfinteș, Ene Andi Arșinel, Benone Neagoe, Valeriu Pricină, subsemnatul – să investească enorm din sufletul, credința, energia lor în fiecare cuvânt sau cadru pe care-l semnau în emisiune, convinși fiind că acesta conta cu adevărat. A strecura într-un documentar istoric un cadru cu Regele Mihai în tinerețe – în condițiile în care acesta era persoană non grata pentru liderul politic al momentului și al său partid, a difuza un interviu cu Gabriel Liiceanu – simbolul unui

grup de intelectuali căruia îi repugna mentalitatea naționalistă și comunistă încă predominantă în societate și mai ales în armată, a vorbi și arăta (cu prudență ce-i drept) despre sărăcia, incompetența, aroganța ce bântuiau (și subzistă încă) în armată, a face talk-show-uri sau reportaje pe subiecte de cultură sau istorie (cu un parti-pris asumat cu o onestitate și o transparență ce astăzi lipsește) și nu în ultimul rând a difuza documentare spectaculoase despre armatele străine (ce contrastau puternic cu a noastră la toate capitolele), toate acestea erau percepute de noi, redactorii acelei perioade de aur PRO PATRIA, drept acte de curaj, drept forme de luptă imagologică, drept angajare civică responsabilă, drept politică de susținere a ceea ce noi afirmam sus și foarte tare prin 1995 și 1996 că era **interesul național – drumul spre NATO, Europa occidentală, Statele Unite.**

Mărturisesc fără nici o emfază că, spre deosebire de momentul actual, atunci când mă luptam la Bruxelles, în februarie 1997, alături de colegul și prietenul meu Marian Dinu pe podiumul presei din Cartierul General al NATO cu

acordat la vizita în România a SACEUR – nimeni altul decât viitorul celebru în 1999 generalul Wesley Clark – atunci chiar m-am simțit important; în fine, atunci când mă storceam și repetam pentru fiecare „stand up”, pentru fiecare cuvânt din comentariu, pentru fiecare inflexiune a vocii (chiar dacă pe atunci Cârcoțaii vânători de „chifteluțe” încă nu existau), atunci eram convins că nu mergea să ies pe sticlă oricum și că vorba mea contează.

Având în spate o întreagă industrie de promovare a imaginii susținută de un trust de presă bogat, Adelin Petrișor se bucură astăzi de statutul de mare corespondent de război, calitate în care a semnat recent un luxos, dar dezamăgitor de superficial și lipsit de consistență album de fotografii cu aspect turistic, de vacanță și nu de teatru de operații. Dincolo de facilitățile tehnice de transmisie și deplasare plătite cu bani grei de patronul său cu veleități politice, reportajele cam teribiliste și senzaționaliste ale lui Adelin Petrișor și Dan Cecui (premiați și avansați la excepțional în rezervă, ca civili, chiar de conducerea MAPN prin 2003 sau 2004) mi se par chiar palide, atât în imagine, cât mai ales în conținut, în comparație cu ceea ce difuza în exclusivitate PRO PATRIA din Somalia,

Foto: Cătălin OVREIU

reprezentanții France Press, Reuters, CNN pentru a-i smulge atât președintelui Emil Constantinescu, cât și secretarului general Xavier Solana – spre exasperarea încă nefamosului său purtător de cuvânt Jamie Shea – un răspuns vital pentru unicul film românesc din campania pro-NATO de dinaintea summit-ului de la Madrid, atunci credeam cu toată tăria că efortul și creația mea chiar contau și erau importante pentru țară; atunci când în 1998, în salonul de protocol al Bazei 90 Aeriană din Băneasa, am avut, alături de Iulian Pană de la PRO TV exclusivitatea unicului interviu

(secvențe de luptă cu împușcături reale filmate de Marian Dinu și Ene Arșinel în Mogadiscio) sau din Angola. Carmen Crețu și Ion Chița chiar au spus și au arătat pe post adevăruri crunte despre precaritatea suportului logistic al peace-keeper-ilor mioritici.

Atunci când am urmărit la TVR1 și Antena 1 pe 25 octombrie 2005, respectiv, pe 26 decembrie 2005 filmulețele documentare realizate în Irak cu generosul și interesatul sprijin al Direcției Relații Publice în Irak al divelor sexy Andreea

Marin și Mihaela Rădulescu, am fost profund dezamăgit: marile vedete civile, deci în afara oricărei mentalități sau subordonări cazone, nu au produs nimic deosebit, nu au venit cu nici o viziune jurnalistică sau filmică proprie față de producțiile similare din anii '90 ale kolegei mele Carmen Crețu. Într-adevăr, kolega mea, pe atunci mult mai tânără și mai proaspătă decât cele două sus-numite în 2005, nu considera nimerit să își afișeze nurii cu atâta studiată dezinvoltură prin tricoul lipit pe corp de transpirația deșertică, printre căștile de kevlar și vestele antiglonț ale militarilor români, filmați în decor pe post de bodyguardzi ale unui star de televiziune aflat în turneu de turism extrem. Desigur, Carmen Crețu, la fel ca și noi toți ceilalți, nu se putea eschiva de cerința obligatorie a interviurilor (cât de scurte, dar să fie) cu șefii (cât mai mari și mai cu stele), militari români și cu cei străini (de preferință americani sau britanici, desigur) în care să fie lăudate, (cât mai convingător cu puțință), calitățile și competențele militarilor români aflați în misiune departe de casă; aproape că se crease impresia (exagerată desigur) că nici nu putea fi o altă „bucurie” mai mare pentru respectivii ofițeri sau generali străini, decât să aibă militari români în subordine. Așadar, exceptând ignorarea acestor servituți departamentale, produsele de televiziune ale respectivelor vedete Andreea Marin și Mihaela Rădulescu m-au impresionat doar printr-o platitudine perfectă (mai profesionistă în producția TVR și mai de amator în producția privată), lacrimogenitate ieftină și un soi de emfazism erotic expirat.

Nu aș vrea să se înțeleagă, acum la ceas aniversar PRO PATRIA, că fac apologia acelei emisiuni decedate firesc și natural în decembrie 2005. Acele timpuri și acel format aparțin deja unei istorii pe care unii ar putea-o califica drept desuete. Inocența noastră atât de naivă ar părea ridicolă și neprofesionistă. Este de asemenea perfect adevărat că oricât am cărcotășit eu, iertată fie-mi feroarea subiectivă, filmele Andreei Marin, ale Mihaelei Rădulescu sau reportajele lui Adrenalin (sic!) Petrișor, ele sunt astăzi înfinit mai credibile, utile și chiar necesare politicii de imagine a Ministerului Apărării, decât orice producție proprie. Astăzi, vechiul format PRO PATRIA nu mai este posibil și poate că nici unul similar, așa cum pare să fi dovedit încetarea emisiunii „Marș Forțat” al fostului coleg George Mihalcea pe B1TV.

Ceea ce omenește regret, și-mi trezește o imensă nostalgie – nu neapărat bleagoasă – este vârsta, starea de spirit, entuziasmul, credința, inocența, pasiunea pe care le-am trăit atunci alături de kolegii mei. De fapt, PRO PATRIA a fost o stare de spirit – poate inevitabilă – a unei epoci. Sunt bucuros că am avut șansa să o trăiesc.